

Sygn. akt: X C 686/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., wniósł o zasądzenie od pozwanego K. S. kwoty 647,33 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że pozwany i (...) S.A. z siedzibą w O. zawarli w dniu 13 sierpnia 2015 r. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach, precyzyjnie określonych w tej umowie. Wierzytelność, wynikająca z ww. umowy, ostatecznie została scedowana na powoda umową z dnia 19 kwietnia 2016 r., o czym poinformował on pozwanego pismem z dnia 19 maja 2016 r. Na dochodzoną pozwem kwotę 647,33 zł. składają się: należność główna w kwocie 600,00 zł., odsetki karne naliczone za opóźnienie w wysokości 26,96 zł. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości 20,37 zł.

Pozwany, K. S., nie stawiał się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Na wniosek pozwanego K. S. z dnia 13 sierpnia 2015 r., zawarta została w tym dniu pomiędzy nim a (...) S.A. z siedzibą w O. umowa pożyczki odnawialnej nr (...). Na jej podstawie ww. Spółka udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 600,00 zł. z terminem spłaty do dnia 10 września 2015 r.

(dowód: wniosek o pożyczkę, k. 20, umowa pożyczki, k. 18-19)

(...) S.A. z siedzibą w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarły w dniu 18 marca 2016 r. umowę spółki komandytowej. Nowo powstała spółka miała prowadzić działalność pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W.. (...) S.A. z siedzibą w O. zobowiązał się wnieść do Spółki jako komandytariusz wkład niepieniężny w postaci istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych z tytułu udzielonych przez niego niespłaconych pożyczek, szczegółowo określonych w wykazie wierzytelności, stanowiącym Załącznik Nr 1 do umowy spółki. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. zmieniła nazwę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółka komandytowa z siedzibą w W.. W dniu 19 kwietnia 2016 r. zawarła ona z powodem umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne, określone w zestawieniu, stanowiącym Załącznik nr 6 do ww. umowy przelewu. W myśl § 1 ust. 4 zbywca oświadczył, że przenosi na nabywcę wierzytelności, wymienione w Załączniku nr 6 i nr 7 do niniejszej umowy, a nabywca że wierzytelności te nabywa.

(dowód: umowa spółki komandytowej, k. 28-29, umowa cesji, k. 21-24)

W dniu 19 maja 2016 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. sporządziła zawiadomienie, adresowane do K. S., o dokonanej na podstawie art. 509 k.c. na rzecz powoda sprzedaży wierzytelności z tytułu umowy pożyczki nr (...), zawartej w dniu 13 sierpnia 2015 r. W dniu 19 maja 2016 r. powód sporządził pismo, kierowane do pozwanego, informujące go o nabyciu przedmiotowej wierzytelności oraz o stanie zadłużenia, wynoszącym na dzień 19 maja 2016 r. łącznie 986,41 zł.

(dowód: zawiadomienie, k. 37, pismo, k. 38)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z umowy pożyczki odnawialnej nr (...) z dnia 13 sierpnia 2015 r., wynika niewątpliwie, że pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwanym umowa i że pozwany zobowiązany był względem niego do spłaty zaciągniętego zobowiązania.

Powództwo mimo to podlegało oddaleniu w całości, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie, dochodzone pozwem, tj. aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego, oraz nie wykazał wysokości tej wierzytelności.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności z dnia 19 kwietnia 2016 r., na podstawie której miał nabyć wierzytelność względem pozwanego.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

Zaoferowany przez powoda materiał dowodowy jest niewystarczający, aby na jego podstawie ustalić legitymację czynną powoda, a także zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia.

Powód na dowód istnienia wymagalnej wierzytelności, przysługującej mu wobec pozwanego, przedłożył umowę cesji z dnia 19 kwietnia 2016 r. i wyciąg, o którym twierdził, że jest to wyciąg z załącznika do umowy cesji, zawierającego wykaz wierzytelności, scedowanych na niego. Tymczasem w ww. umowie przelewu wierzytelności wskazano jedynie ogólnie, że zbywca przenosi na rzecz powodowej Spółki wierzytelności, wymienione w Załączniku nr 6 i nr 7 do umowy i brak w niej jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanego. Natomiast rzezonny wyciąg (karta 25-27) jest po pierwsze praktycznie nieczytelny, a po wtóre w żaden sposób nie wynika z niego, że stanowi on fragment Załącznika nr 6 lub nr 7 do umowy cesji z dnia 19 kwietnia 2016 r. W związku z tym nie jest on dowodem, który pozwalałby na oparcie na nim stanu faktycznego co do treści, o których powód twierdził, że są w nim zawarte. Powód miał możliwość przedłożenia załącznika do umowy cesji, który w sposób przewidziany w tej umowie jednoznacznie obrazowałby wolę obu stron co do przejścia konkretnej, indywidualizowanej wierzytelności na rzecz powoda – stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c., czego jednakże nie uczynił.

Dowodu nabycia wierzytelności nie stanowią także pisma, adresowane do pozwanego, informujące o sprzedaży wierzytelności lub wzywające go do uiszczenia długu. Brak potwierdzenia, że zostały one w ogóle do pozwanego wysłane. Mogą one stanowić dowód jedynie tego, że pisma o takiej treści zostały rzeczywiście sporządzone.

Podnieść w sprawie należy ponadto, że powód przedłożył kserokopię umowy pożyczki, która nie została poświadczona za zgodność z oryginałem. Procedura cywilna nie zna takiego dowodu. Dokumenty, o których mowa w Kodeksie postępowania cywilnego, to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami urzędowymi, gdy ustawa wyraźnie na to pozwala. Brak natomiast przepisu, dopuszczającego zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym odbitką ksero. Zwykła odbitka ksero nie stanowi dokumentu, gdyż nie zawiera ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został tu odwzorowany metodą kopiowania elektrostatycznego, tj. kserograficznie. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczającego jej zgodności z oryginałem dokumentu. Warunku takiego kserokopia złożona przez powoda nie spełnia.

W uchwale z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Stanowisku temu Sąd Najwyższy dał wyraz również w późniejszych orzeczeniach, w tym w postanowieniach z dnia 27 sierpnia 1998 r., III CZ 107/98 (OSNC 1999, nr 3, poz. 52) i z dnia 18 października 2002 r., V CKN 1830/00 (OSNC 2004, nr 1, poz. 9) oraz w wyroku z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00 (niepubl.). Również w nauce prawa przyjmuje się, że niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.)

W sprawie podnieść należy także, że powód nie udowodnił tak istotnych okoliczności, jak wypowiedzenie umowy pożyczki i niewywiązanie się przez pozwanego z jej warunków.

Na podstawie zaferowanych przez powoda dowodów nie można poczynić jakichkolwiek dodatkowych ustaleń faktycznych w sprawie, poza opisanymi powyżej. Tymczasem zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W konsekwencji powód nie wykazał nabycia wierzytelności, objętych ww. umową cesji, i jednocześnie swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie wymienionych przepisów, powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzoskowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

O., dnia 06 lipca 2017 r. SSR Agnieszka Brzoskowska